

paa det betaltes Anvendelse. Det glædede mig i Gaar at høre det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) i saa Henseende fremdrage en god konservativ Synsmaade, idet han sagde, at det var uheldigt og stridende mod sund Økonomi, at een skal skaffe Pengene, en anden bestemme, hvad de skal anvendes til. Det er for mig et glædeligt Tegn paa, at man indenfor det Parti, det ærede Medlem tilhører, kommer paa dette Omraade til at se paa samme Maade som vi andre, det er ellers ikke almindeligt. Dette skal ikke være sagt til nogens Forklejnelse, tværtimod, det staar for mig som et Bevis paa, at man ogsaa indenfor det Parti er ved at anerkende de Anskuelse, som Højre her gentagne Gange har gjort gældende. I det hele kan vi i Højre altsaa være veltilfredse med Lovforslaget. Enkelte Mangler kan der altid være, men saa længe Stat og Kirke ikke er adskilte, maa man tage Konsekvenserne heraf, og derfor anbefaler jeg mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse.

Dahl: Til den sidste ærede Taler vil jeg sige, at den Glæde, han i Anledning af min Udtalelse i Gaar følte over, at Socialdemokraterne skulde dele hans og hans Partis Syn, vil vist være meget kortvarig. Jeg sagde, det var uheldigt, at een Myndighed, Menighedsraadet, skulde kræve og anvende Pengene, medens en anden Myndighed, nemlig Byraadet, skal skaffe Pengene til Veje. Om det er nogen særlig konservativ Anskuelse paa det Omraade, har jeg ikke lagt Mærke til før, og jeg staar fremdeles ved den Udtalelse, at det er uheldigt, at Byraadene skal danse, hver eneste Gang Menighedsraadene spiller paa Fløjte.

I Anledning af de Udtalelser af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), som havde Forbindelse med det foreliggende Lovforslag om Kirkers Bestyrelse, skal jeg sige, at naar han sagde, at det var egentlig Socialdemokraternes Forslag, der var det mest forsvarlige — jeg hørte ogsaa, at Ordene faldt paa den Maade —, undrer det mig i høj Grad, at han og det Parti, han er Ordfører for, i Gaar stemte disse Forslag ned. Naar det ærede Medlem siger, at det er med tungt Hjerte, han gaar til at give et Medlem af Sogneraadet Sæde i Kirkebestyrelserne paa Landet, kan han nemt lette sit Hjerte derved, at han enten lader være med at stemme for dette Lovforslag eller stemmer imod det. Saa beholder han det forsvarlige: i Byerne Kirkeinspektionerne og paa Landet Menigheds-

raadene som Bestyrelser for Kirkerne. Det er ikke rigtigt, hvad der fra flere Sider er fremhævet, at dette Lovforslags Gennemførelse er en Nødvendighed. Efter alle de Forhandlinger, der har fundet Sted gennem mange Aar, føler vist alle Trang til at komme til en Afslutning af disse Forhandlinger, men den kan tænkes paa to Maader, enten ved at man forandrer det bestaaende, eller ved at man bliver ved det bestaaende. Det lovligt bestaaende er, at Menighedsraadene paa Landet ifølge Menighedsraadsloven har Bestyrelsen af Kirkerne der, og at Kirkeinspektionerne i Byerne ifølge Kirkerne der. Det forekommer mig rigtigt nok, at de, der har et tungt Hjerte i Anledning af, at der skal et Sogneraadmedlem ind i Bestyrelserne paa Landet, og finder det mest forsvarligt, at Kirkeinspektionerne i Byerne bibeholdes, gaar Stik imod deres egne Udtalelser, naar de stemmer for dette Lovforslag.

I Henhold til mine Udtalelser ved anden Behandling i Gaar skal jeg tilraade mine Partifæller at stemme imod Lovforslagets endelige Vedtagelse i dette Ting, idet vi ikke kan anerkende det som rigtigt, at den borgerlige Myndighed, Byraadene, stilles i dette Afhængighedsforhold til Menighedsraadene, som Lovforslaget søger at gennemføre. Jeg vil altsaa slutte med at anbefale mine Meningsfæller ved den endelige Afstemning at stemme imod Lovforslagets Vedtagelse.

Moltesen: Det kan ikke forbavse det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) og det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl), at det kan være med tungt Hjerte, man stemmer for dette Lovforslag, naar de ved, hvad der har været Venstres Standpunkt lige fra 1901 og til Dato; og Venstre har jo kæmpet ret drabeligt under den rige kirkelige Lovgivning, der har været siden da. Man har her maattet bryde med et Princip, men naar man har gjort det, er det, fordi man har ment, at det ikke kommer til at betyde noget væsentligt i Praksis, at dette kommunale Medlem kommer med, og det var det billigste Vilkaar, hvorunder vi kunde faa denne Sag endeligt ordnet nu.

Jeg har maaske sagt, at Socialdemokraternes Forslag var det mest forsvarlige, jeg maa maaske da sige det letteste at forsvare ud fra dette, at det kommunale Medlem skal have noget at sige. Han faar noget at sige, naar vi følger Socialdemokraterne, og for Købstædernes Ved-